

- 72-78 с.

3. Мак-Дональд М. Стратегічне планування маркетингу / М. Мак-Дональд. – СПб. Санк-Петербурґ, 2000. – 276 с.

4. Мочерний С.В., Економічна енциклопедія. –К.: Видавничий центр академія, 2001. – 484 с.

5. Шубін О.О. Економічна стратегія підприємства в умовах конкурентного середовища. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора економічних наук. Донецьк, - НАН України, 2004. – 36 с.

Перепйолкін Денис

(науковий керівник: к. г. н., доцент кафедри управління персоналом та регіональної економіки Пушкар З.М.)

УМОВИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Перебуваючи на роботі, людина витрачає комплекс життєвих сил енергії не лише на досягнення певних результатів праці, але і на реакцію організму, пов'язану з умовами праці. На кожному робочому місці умови праці формуються під впливом різних факторів, зокрема: виробничих, санітарно-гігієнічних, естетичних, психологічних, соціальних та ін. Завданням роботодавця, незалежно від форми власності, повинно бути створення належних і безпечних умов праці для персоналу.

Сьогодні, українська держава, що проголосила життя й здоров'я людини найвищою соціальною цінністю, повинна виступати гарантом реалізації цього права, забезпечивши адекватну сучасним умовам нормативно-правову базу регулювання охорони праці. І хоча питання умов праці стосуються, головним чином, працівників і роботодавців, це має відношення також до державної влади й суспільства в цілому, оскільки життя, здоров'я й безпека праці являють цінності, передбачені Конституцією.

Охороні праці, як важливому чиннику, надають найважливішого значення перш за все працівники. Людина, що працює, проводить на виробництві значну частину свого життя, тому для її нормальної життєдіяльності в умовах виробництва треба створити санітарні та гігієнічні умови, які би дали їй змогу плідно працювати, не

перевтомлюючись та зберігаючи своє здоров'я. Саме від безпечних та здорових умов праці, запропонованих працівникові, залежить здоров'я, заробітна плата, добробут, ефективність виробництва тієї чи іншої продукції, зміцнення трудової дисципліни, самореалізація, просування по службі та становище на ринку пропозицій праці. Для цього треба, щоб енергетичні витрати при праці компенсувалися відпочинком та умовами навколишнього середовища.

На думку Керб Л.П. безпечними та здоровими умовами праці називаються такі умови на підприємстві, в установі та організації, за яких вплив на працівника небезпечних і шкідливих чинників не перевищує гранично допустимих значень. В залежності від кількості небезпечних та шкідливих чинників та факторів, умови праці можна поділити на чотири основних класи:

– оптимальні умови праці – при яких зберігається стан здоров'я працюючих і їх працездатність підтримується на досить високому рівні;

– допустимі умови праці – такі, при яких параметри факторів виробничого середовища не перевищують установлених гігієнічних нормативів;

– шкідливі умови праці, які характеризуються наявністю фактів середовища і процесу праці, рівні яких перевищують гігієнічні нормативи і можуть мати негативний вплив на організм працюючого;

– небезпечні умови праці, що характеризуються таким рівнем небезпечності факторів, коли їх вплив протягом робочої зміни створює великий ризик виникнення важких форм гострих професійних захворювань, отруень, ушкоджень, загрози для життя та здоров'я працівника.

Якщо говорити про національне законодавство, слід зауважити, що поняття належних та безпечних умов праці” міцно закріпилося у багатьох нормативно-правових актах в сфері охорони праці і, перш за все, основному документі в сфері трудового законодавства – Кодексі законів про працю України. Так, Кодексом, зокрема статтею 153, на власника або уповноважений ним орган покладається обов'язок створювати безпечні і нешкідливі умови праці на підприємствах, в установах, організаціях.

Серед державних нормативних актів з охорони праці слід назвати норми, положення, статuti, інструкції, керівництва,

вказівки, рекомендації, вимоги, технічні умови безпеки. Крім названих стандартів та різноманітніших державних нормативних актів з охорони праці в Україні діють певні санітарні норми, в яких наведені вимоги, що стосуються виробничої санітарії та гігієни праці, а також існують будівельні норми та правила, де викладені вимоги до будівель та споруд залежно від їх призначення і пожежної безпеки.

Слід додати, що регулювання охорони праці базується на факті визнання державою обов'язку забезпечити захист працівника, як сторони фактично більше слабкої в трудовому право відношенні, з метою збереження його життя, здоров'я й високого рівня працездатності протягом тривалого часу. Але на сьогодні нещасні випадки на виробництві та професійні захворювання були й залишаються величезною людською трагедією, є причиною найбільш серйозних економічних втрат. У ряді найрозвинутіших у промисловому відношенні країнах втрати робочого часу, пов'язані з нещасними випадками на виробництві, в чотири-п'ять разів перевищують втрати часу від страйків та інших трудових конфліктів.

Отже, для втілення в життя національної політики в галузі охорони праці взагалі та забезпечення належних і безпечних умов праці, зокрема необхідно змінювати ситуацію шляхом здійснення відповідних заходів. На нашу думку, доцільними було би проведення наступних:

- приведення у відповідність з нормами Європейського Співтовариства діючих національних нормативно-правових актів в сфері охорони праці;
- збільшення кількості перевірок визначення умов праці та стану безпеки технічного обладнання, що використовується на підприємствах, в установах, організаціях різних форм власності;
- посилити контроль за дотриманням вимог нормативних актів в сфері охорони праці власниками або уповноваженим ними органом;
- підвищити відповідальність власника за порушення ним встановлених норм, правил, стандартів щодо забезпечення та гарантування працівникові його права на належні та безпечні умови праці;
- підвищити штрафи власникам підприємств, установ, організацій за недотримання належних і безпечних умов праці персоналу.

Петренко Валентина
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Овсянюк-Бердадіна О.Ф.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТА АНАЛІЗ ФАКТОРІВ ВПЛИВУ НА СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сьогодні стратегічне управління розглядається як комплекс стратегічних управлінських рішень, що визначають подальший розвиток підприємства, а також конкретні дії, які забезпечують швидке реагування підприємства на зміни зовнішнього середовища, які можуть призвести до перегляду цілей та вибору нового напрямку розвитку.

За М.Портером, стратегія – це створення унікальної й гідної позиції, що передбачає певний набір видів діяльності. Якби була тільки одна ідеальна позиція, не було б ніякої потреби у стратегії. [1.с.27].

Г.Мінцберг виділяє п'ять визначень стратегій:

- стратегія як план - система послідовних дій;
- стратегія як позиція – визначення положення підприємства в зовнішньому середовищі і щодо своїх головних конкурентів;
- стратегія як «спритний прийом»;
- стратегія як принцип поведінки;
- стратегія як перспектива [2.с.17].

І.Ансофф розглядає стратегію як набір правил для прийняття рішень, якими підприємство керується у своїй діяльності. Існує чотири різні групи:

- правила, що використовуються при оцінюванні результатів діяльності підприємства в сьогоденні і в перспективі;
- правила, за якими складаються відносини підприємства з його зовнішнім середовищем, що визначають: які види продукції й технології воно буде розробляти, куди та кому буде збувати свої вироби, яким чином домагатися переваги над конкурентами;
- правила, за якими встановлюються відносини й процедури в середині підприємства, - організаційні концепції;
- правила, за якими підприємство веде свою повсякденну діяльність, називають основними оперативними прийомками. [3.ст.41.]

Отже, можна зазначити що сутність стратегії проявляється в:

Стратегія визначає напрямок розвитку підприємства і шляхи